

Dániel könyve – százötvenkilencedik rész

A három angyali érintés feltárása Dániel látomásában: prófétai kijelentés

Jeff Pippenger

2024-03-26

Dániel a tizedik fejezetben háromszor részesül érintésben, és ez a három érintés megfelel annak a három alkalomnak, amikor Dániel személyesen átéli a „mareh”, a látomást. Az első és az utolsó megjelenés Gábrrielé volt, a Jézus Krisztus kijelentésének hírnökéé. Gábrriel az, aki az üzenetet Krisztustól veszi át, amelyet Ő az Atyától kapott, és eljuttatja azt a prófétához, akinek azt tovább kell küldenie a gyülekezeteknek.

De megmutatom neked, ami fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincs, aki velem tartana ezekben a dolgokban, csak Mihály, a ti fejedelmetek. Dániel 10:21.

Gábrriel tudja, hogy teremtett lény, és ezért azonnal figyelmeztette Jánost a Jelenések könyvében, hogy ne imádja őt.

És leborultam a lábai elé, hogy imádjam őt. Ő azonban ezt mondta nekem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok, és testvéreidé, akiknél megvan Jézus bizonyágtétele: Istent imádd; mert Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke. Jelenések 19:10.

Ezért a prófécia tanulmányozójának meg kell értenie, hogy annak, amiért Gábrriel kijelenti: rajta felül nincs senki azzal kapcsolatban, „ami fel van jegyezve az igazság írásában”, meghatározott prófétai célja van. Amikor rámutat arra a tényre, hogy egyedül Krisztus érti nála jobban az Írásokat, Krisztust úgy azonosítja, mint „Mihályt, a ti fejedelmeteket”. Ám Mihály nem csupán fejedelem, hanem arkangyal is.

Mihály arkangyal ellenben, amikor az ördöggel tusakodva Mózes testéről vitatkozott, nem mert ellene gyalázkodó vádat felhozni, hanem ezt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr. Júdás 7.

Mindhárom érintés tehát angyali érintés, és mindhárom alkalommal, amikor Dániel a „mareh”, látomást átéli, az angyali eredetű. Harmadszor azért érinti meg Dánielt, hogy megerősítse, mivel korábban, a második érintéskor elvesztette erejét.

Azután ismét megérintett engem valaki, aki olyan volt, mint egy embernek alakja, és megerősített engem, és ezt mondta: Ó, te igen szeretett férfiú, ne félj; békeség neked, légy erős, igen, légy erős. És amikor szólt hozzám, megerősödtem, és ezt mondtam: Szóljon az én uram; mert megerősítettél engem. Azután ezt mondta: Tudod-e, miért jöttem hozzád? És most visszatérek, hogy harcoljak Perzsia fejedelmével; és amikor elmegyek, íme, Görögország fejedelme jön el. Dániel 10:18–20.

Gábrriel emlékezteti Dánielt arra, hogy „azért jött, hogy megértesse” vele, „mi fog történni népeddel az utolsó napokban”, amikor megkérdezi Dánieltől: „Tudod-e, miért jöttem hozzád?” Összhangban azzal, amit Dánielnek az utolsó napokról tanított, Gábrriel ezután kijelenti, hogy

„visszatérek, hogy harcoljak Perzsia fejedelmével; és amikor elmegyek, íme, Görögország fejedelme jön el.” Ezt követően kezdi meg a tizenegyedik fejezet prófétai elbeszélését, amely azt írja le, mi történik a száznegyvennégyezerrel az utolsó napokban. Ez a prófétai elbeszélés „Perzsia fejedelmével” és „Görögország fejedelmével” vívott harc összefüggésében kerül elhelyezésre.

Nagy Kürosz és Nagy Sándor között a tényleges történelmi időszak több mint kétszáz év volt. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében leírt nagy földrengés során azonban a végső események gyors egymásutánban következnek, és amint a hatodik királyságot meghódítja az északi király hamis utánzata, a hetedik királyság, a tíz király, amelyet Görögország jelképez, azonnal beleegyezik abba, hogy királyságát a fenevadnak adja.

Egy szinten a „mareh” látomás Dániel könyvének tizedik fejezetében hétszer fordul elő. E hét előfordulás közül négyet már megvizsgáltunk, és megállapítottuk, hogy az első utalás szerint Dániel felismeri: Círus harmadik éve előtt megértette a látomást. A következő három utalásban az egyes látomásoknál történő három érintés Dániel tapasztalatát azonosítja, amint felébred a huszonegy napos gyászból. Az ő megújulásra való felébredése az örökkévaló evangélium háromlépcsős folyamatára épül, és a három lépést angyalok jelképezik, jöllehet a második lépés Mihály arkangyal, aki az, aki Mózeszt kiemelte a halálból, és átvitte őt a mennybe.

A másik három alkalommal, amikor a „látomás” szó a tizedik fejezetben előfordul, nem a „mareh”, hanem a „marah” áll ott. A „marah” a „mareh” nőnemű alakja. Jelentése: látomás, és kauzatív értelemben „tükröz” vagy „tükrözve”. Meghatározásának kulcsa az, hogy „kauzatív”. Ez „a megjelenés” látomása, de nemben különbözik attól, s így eltérő prófétai üzenetet azonosít. Meghatározása szerint a „tükröz” azt sugallja, hogy azok, akik a látomást látják, valamiféle visszatükröződést látnak. Ez a szónak az az eleme, amely „kauzatív”. A kauzatív szó meghatározása a „marah” összefüggésében mélységes jelentőségű.

Az „okozó” kifejezés az okság fogalmához, illetve ahhoz a cselekvéshez kapcsolódik, amely által valami megtörténik. A nyelvészetben, különösen az igealaktan területén, az okozó forma olyan nyelvtani szerkezet, amely azt jelzi, hogy az ige alanya egy másik személyt vagy dolgot készítet arra, hogy végrehajtsa az ige által leírt cselekvést. Például az angolban a „to read” („olvasni”) ige okozóvá válik, amikor azt mondjuk: „to make someone read” („rávenni valakit arra, hogy olvasson”). Itt az alany egy másik személyt készítet az olvasás cselekvésének végrehajtására.

Az okozati igealak azt jelzi, hogy az alany felelős azért, hogy az ige által leírt cselekvést véghezvigye. Az „okozati” arra a módra utal, ahogyan egy cselekvés vagy esemény előidéztetik. Abban a három esetben, amikor Dániel a héber „marah” szót használja, a szemlélt látomás azt idézi elő, hogy a szemlélő átváltozzék annak a képére, amit szemlél.

Az első hónap huszonegyedik napján a nagy folyó, a Hiddekel partján voltam. És felemeltem szememet, és láttam, és íme, egy férfiú gyorsan volt öltözve, dereka pedig Úfáz színaranyával volt felövezve. Teste olyan volt, mint a berill, arca olyan, mint a villámlás látása (mareh), szemei mint a tűz fáklyái, karjai és lábai olyanok színre, mint a fényes réz, és szavainak hangja olyan volt, mint a sokaság zúgása. És egyedül én, Dániel láttam e látomást (marah); mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást (marah); de nagy rettegés

szállta meg őket, úgyszólván elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Én azért egyedül maradtam, és láttam ezt a nagy látomást (marah), és semmi erő nem maradt bennem; mert épségem romlássá változott bennem, és semmi erőm nem maradt. Mégis hallottam szavainak hangját; és mikor hallottam szavainak hangját, arccal a földre borulva mély álomba estem. Dániel 10:4–9.

A gyász huszonegy napjának végén, amely az utolsó napokban egybeesik azzal a három és fél nappal, amíg a két tanú holtan fekszik az utcán, Dániel hirtelen meglátta Krisztus megjelenését, és az Ő megjelenése „olyan, mint a villámlás megjelenése (mareh)”. Ez az esemény, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett három és fél nap végén, szétválasztást idéz elő, mert „a férfiak pedig, akik velem voltak”, „nem látták a látomást (marah); hanem nagy rettenés szállta meg őket, úgyszólván elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Ezért” Dániel „egyedül maradt”, de „a férfiak pedig, akik velem voltak, [nem látták] a látomást (marah); hanem nagy rettenés szállta meg őket, úgyszólván elfutottak, hogy elrejtőzzenek”.

A látomás, amelyet Dániel egyedül látott, a nőies, okozó látomás volt, amely Dánielt a látomás képére formálta át. Az átalakulás úgy ment végbe, hogy Dániel emberi ereje eltávolított, és ékessége romlottsággá változott.

„Maga a test is, amelyben a lélek sátorozik, és amely által működik, az Úré. Nincs jogunk az élő szervezet egyetlen részét sem elhanyagolni. Az élő organizmus minden része az Úré. Saját testi szervezetünk ismeretének arra kell tanítania bennünket, hogy minden tag Isten szolgálatát végezze, mint az igazság eszköze.

„Egyedül Isten képes leigázni az emberi szív büszkeségét. Nem tudjuk megmenteni önmagunkat. Nem tudjuk újjászülni önmagunkat. A mennyei udvarokban nem hangzik majd fel ilyen ének: Nekem, aki önmagamat szerettem, és önmagamat mostam meg, önmagamat váltottam meg, nekem legyen dicsőség és tisztesség, áldás és magasztalás. Ez azonban annak az éneknek az alaphangja, amelyet itt e világon sokan énekelnek. Nem tudják, mit jelent szelídség és alázatos szívűnek lenni; és nem is akarják ezt megtudni, ha elkerülhetik. Az egész evangélium Krisztus iskolájának tanulásában foglaltatik össze: az Ő szelídségében és alázatosságában.”

„Mi a hit általi megigazulás? Istennek az a műve, amely az ember dicsőségét a porba dönti, és megteszi az emberért azt, amit annak nincs hatalmában önmagáért megtenni.” Testimonies to Ministers, 456.

A hit általi megigazulás tapasztalata Isten műve abban, hogy az ember dicsőségét a porba dönti. Az a látomás, amely elől a Dániellel levő férfiak menekülésre kényszerültek, Krisztus megjelenésének „okozati” nőnemű látomása volt, és közvetlenül azután, hogy Dániel önigazultsága a porba hullott, alkalmaztatott a három angyali érintés, amely végül felhatalmazta Dánielt az üzenet hordozására.

1888-ban a hatalmas angyal alászállt a hit általi megigazulás üzenetével, amint azt Jones és Waggoner vének előadták. Ugyanez az angyal ismét alászállt 2001. szeptember 11-én, ugyanazzal a hit általi megigazulásról szóló üzenettel. Ez jelezte a száznegyvennégyezer elpecsételésének kezdetét. A száznegyvennégyezer elpecsételésének végén a kezdetkor adott üzenet megismétlődik, mert Jézus egy dolog végét mindig egy dolog kezdetével szemlélteti.

1840. augusztus 11-én ugyanez az angyal alászállt, és megkezdte azt a három lépést, amely 1840-től 1844-ig teljesedett be. E három lépés 1840. augusztus 11-én az első angyal felhatalmazásával kezdődött, 1844. április 19-én a második angyal megérkezésével folytatódott, és 1844. október 22-én a harmadik angyal megérkezésével zárult. Ez a történelem előképe volt a három angyal közül az első alászállásának 2001. szeptember 11-én, amelyet a második angyal követett 2020. július 18-ának csalódásakor, és amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején a harmadik angyal megérkezésével zárul.

Annak a történetnek a végén, amikor Mihály alászáll, hogy feltámassza Mózeszt és Illést a három és fél napnyi halál után az utcákon, amint azt a Jelenések könyvének tizenegyedik fejezete ábrázolja, és amint azt Dániel huszonegy napos gyásza is jelképezi, Krisztus ismét alászáll. Először dicsőségének látomását tárja eléjük, azt a látomást, amely a porba sújtja az ember dicsőségét, és elkülönülést idéz elő. Miután Dániel a porba hullott, és miután a „kauzatív” nőnemű látomás szemlélése által megváltozott, Gábiel első ízben megérinti őt, és reszkető lábaira állítja.

Ezután Mihály, az arkangyal alászáll, hogy „feltámassza Mózeszt”, és másodszor is megérinti Dánielt, erejétől megfosztva őt, mivel lesújtotta annak valósága, hogy valójában az ő Urával beszélt. Ezután Gábiel jön, és harmadszor is megérinti őt, megerősítve őt arra a munkára, hogy a hamarosan eljövő vasárnapi törvény idején zászló legyen. A három érintés a Jelenések tizenegyedik fejezetének három angyalát jelképezi, noha egyetlen napon belül történnek.

Az első angyal tapasztalata magában foglalja Krisztus villámként való megjelenését, az elválasztó „okozati” látomást, valamint az első érintést, amely kiemeli Dánielt emberi dicsőségének porából. Az első angyal magában hordozza mindhárom, az elsőben foglalt lépést, mert az első üzenetet képviseli. Nem véletlen, hogy az első érintés a KILENCEDIKTŐL a TIZENEGYEDIK versig van feljegyezve.

És hallám az ő beszédének szavát; és amikor hallám az ő beszédének szavát, mély álomba estem arccal a földre, arcom pedig a föld felé volt. És íme, egy kéz megérintett engem, és térdeimre meg kezeim tenyereire állított. És ezt mondta nekem: Dániel, te igen szeretett férfiú, értsd meg a beszédek, amelyeket szólok neked, és állj fel a helyedre, mert most tehozzád küldtettem. És amikor ezt a szót szölte hozzám, remegve álltam fel. Dániel 10:9–11.

A második érintés tapasztalata, amelyet maga Krisztus adott, Dánielt a beszédre képtelen állapotból abba az állapotba viszi át, hogy képes beszélni Urával. A második érintésben Dánielben nincs lehelet, ezért itt Ezékiel harminchetedik fejezetének első üzenete szerinti állapotában jelenik meg.

És amikor ilyen szavakat szólt hozzám, arcomat a földre fordítottam, és megnémultam. És íme, valaki, aki az emberek fiainak hasonlatosságához volt hasonló, megérintette ajkaimat; akkor megnyitottam számat, szóltam, és ezt mondtam annak, aki előttem állt: Ó, uram, a látomás miatt fájdalmak törtek rám, és semmi erőm nem maradt. Mert miként szólhatna ezzel az én urammal ennek az én uramnak szolgálja? Mert engem illetően azonnal semmi erő nem maradt bennem, és lélegzet sem maradt bennem. Dániel 10:15–17.

Ezékiel második üzenetében a négy szelek felől jövő üzenetnek kell ráleheltetnie a csontokra, hogy életre keljenek és felálljanak, mint egy hatalmas sereg. E sereg felhatalmazását a harmadik érintés jelképezi.

Ekkor ismét megérintett engem valaki, aki emberhez hasonló megjelenésű volt, és megerősített engem, és ezt mondta: Ó, igen szeretett férfiú, ne félj; békesség neked, légy erős, igen, légy erős. És amikor szólt hozzám, megerősödtem, és ezt mondtam: Szóljon az én uram, mert megerősítettél engem. Azután ezt mondta: Tudod-é, miért jöttem hozzád? Most pedig visszatérek, hogy harcoljak Perzsia fejedelme ellen; és amikor elmegyek, ímé, Görögország fejedelme jó el. De megmutatom neked azt, ami fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincs, aki velem tartana ezekben, csak Mihály, a ti fejedelmetek. Én is, a méd Dárius első esztendejében, mellette álltam, hogy megerősítsem és támogassam őt. Most pedig megmutatom neked az igazságot. Ímé, még három király támad Perzsiában; és a negyedik mindegyiknél sokkal gazdagabb lesz; és amikor megerősödik gazdagsága által, mindenkit felingerel Görögország királysága ellen. Dániel 10:18–11:2.

Az az üzenet, amely életre kelti a két tanút Ezékiel harminchetedik fejezetében, a harmadik jaj iszlámjának üzenete; ám sorról sorra haladva az az üzenet, amelyet Gábiel azonosít abban a szemléltetésben, hogy Mihály feltámasztja Mózeszt és jelként felviszi őt a mennybe, az Egyesült Államok utolsó elnökének üzenete. Ez a hatodik elnöknek (a republikánus szarvnak) az üzenete, akit 2020-ban öltek meg, miként az igaz protestáns szarvat is. Dániel elbeszélésében az igaz protestáns szarv miatti gyászos napjaiból való feltámadás a republikánus szarv feltámadásának azonosításához vezetett.

Dániel tizedik fejezetében hétszer szerepel a „látomás” vagy „megjelenés” szó. E hét előfordulást ugyanaz a héber szó jelöli, azzal a kivétellel, hogy közülük három alkalommal a szó nőnemű alakban, a másik négy alkalommal pedig hímnemű alakban áll. A hét a tökéletesség száma lévén, a három és négy együttese, amely hétnek felel meg, a Jelenések könyvének egyik alapvető jellegzetessége, ahol a hét gyülekezet közül az utolsó három, a hét pecsét közül az utolsó három, valamint a hét trombita közül az utolsó három kifejezetten meg van különböztetve az első négytől.

Dániel és a Jelenések könyve ugyanaz a könyv, és ebben az értelemben Dániel és János ugyanaz az utolsó napi jelkép. Krisztus látomása a tizedik fejezetben ugyanaz, mint Krisztus látomása a Jelenések első fejezetében.

A Jelenések könyvének első fejezetében János egy hangot hall maga mögött, és megfordul, hogy lássa azt, aki beszél hozzá.

Lélekben voltam az Úr napján, és hátam mögött nagy szózatot hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efezusnak, Szmírnának, Pergámumnak, Thiatírának, Szárdisznak, Filadelfiának és Laodiceának. Jelenések 1:10, 11.

Akár Dániel könyvének tizedik fejezetében szereplő három érintésről van szó, akár ugyanarról a látomásról a Jelenések könyvének első fejezetében, akár Ezékiel két üzenetéről a harminchetedik fejezetben, akár arról, hogy Ézsaiást az oltárról vett izzó parázssal érintették meg, ez a tapasztalat a

végző figyelmeztető üzenet felhatalmazásának azonosítását jelenti, és ez az üzenet a két tanú 2023 júliusában bekövetkező feltámadásánál kezdődik. Dániel, János, Ezékiel és Ézsaiás mind olyan hírvivőt jelképeznek, aki meghallja maga mögött a „régí ösvényekből” szóló „hangot”, amely ezt kérdezi: „kit küldjek el?” Amikor az a hírvivő így felel: „Ímhol vagyok én, küldj el engem”, megerősítetik, és felemeli szavát, mint aki a pusztában kiált. „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”

E tanulmányt következő cikkünkben folytatjuk.

„Az imént leírt alkalommal Gábiel angyal minden olyan útmutatást közölt Dániellel, amelynek befogadására akkor képes volt. Néhány évvel később azonban a próféta többet kívánt megtudni olyan tárgyokról, amelyeket még nem magyaráztak meg teljesen, és ismét arra adta magát, hogy világosságot és bölcsességet keressen Istentől. „Azokban a napokban én, Dániel, teljes három hétig gyászolék. Kellemetes kenyeret nem ettem, hús és bor nem ment számban, és egyáltalán nem kentem meg magamat... És felemelém szemeimet, és látám, és ímé, egy férfiú gyorsba öltözve, dereka ufázi színarannyal övezve. És teste olyan vala, mint a krizolit, és orcája olyan, mint a villámlás megjelenése, és szemei olyanok, mint az égő szövétnekek, és karjai és lábai olyanok, mint a simára csiszolt réz fénylése, és beszédének szava olyan vala, mint a sokaság zúgása” (Dániel 10:2–6).

„Ez a leírás hasonló ahhoz, amelyet János adott, amikor Krisztus kinyilatkoztatta magát neki Patmosz szigetén. Nem kisebb személy, mint Isten Fia jelent meg Dánielnek. Urunk egy másik mennyei hírnökkel jön, hogy megtanítsa Dánielt arra, mi fog történni az utolsó napokban.”

„A világ Megváltója által kinyilatkoztatott nagy igazságok azok számára vannak, akik az igazságot úgy keresik, mint az elrejtett kincseket. Dániel idős ember volt. Élete egy pogány udvar vonzásai között telt el, elméjét egy nagy birodalom ügyei terhelték. Mégis mindezekről félrefordul, hogy lelkét megalázza Isten előtt, és keresse a Magasságos szándékainak ismeretét. Könyörgéseire válaszul pedig mennyei udvarokból áradó világosság közöltetett azok számára, akik az utolsó napokban fognak élni. Mily komolyan kell tehát keresnünk Istent, hogy megnyissa értelmünket, és megérthessük azokat az igazságokat, amelyeket a mennyből hoztak el nekünk.”

„Én, Dániel, egyedül láttam a látomást; a velem levő férfiak nem látták a látomást; de nagy rettegés szállta meg őket, úgyhogy elfutottak, hogy elrejtőzzenek.... Én pedig erő nélkül maradtam; üdeségem romlottsággá változott bennem, és semmi erőm nem maradt” (7., 8. vers). Mindazoknak, akik valóban megszentelődtek, hasonló tapasztalatuk lesz. Minél világosabban látják Krisztus nagyságát, dicsőségét és tökéletességét, annál élénkebben fogják felismerni saját gyengeségüket és tökéletlenségüket. Nem lesz bennük semmi hajlandóság arra, hogy büntelen jellemet tulajdonítsanak maguknak; ami önmagukban helyesnek és ékesnek tűnt, Krisztus tisztaságával és dicsőségével szembeállítva csupán méltatlannak és romlandónak fog látszani. Amikor az emberek elszakadnak Istentől, amikor Krisztusról csak igen homályos fogalmaik vannak, akkor mondják: „Büntelen vagyok; megszentelődtem.”

„Ekkor Gábiel megjelent a prófétának, és így szólt hozzá: »Ó, Dániel, te igen szeretett férfiú, értsd meg a szavakat, amelyeket szólok neked, és állj egyenesen: mert most hozzád küldtettem.

És mikor ezt a szót mondta nekem, remegve álltam meg. Azután ezt mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, amelyen szívedet arra adtad, hogy megérts, és hogy megalázd magadat Istened előtt, szavaid meghallgattak, és én a te szavaidért jöttem« (11., 12. versek).”

„Mily nagy megtiszteltetésben részesíti Dánielt a menny Fensége! Megvigasztalja remegő szolgáját, és biztosítja őt afelől, hogy imádsága meghallgatásra talált a mennyben. Erre a buzgó könyörgésre válaszul Gábiel angyal küldetett el, hogy hasson a perzsa király szívére. Az uralkodó ellenállt Isten Lelke benyomásainak ama három hét alatt, miközben Dániel böjtölt és imádkozott; de a menny Fejedelme, Mihály arkangyal küldetett el, hogy a makacs király szívét megfordítsa, és határozott cselekvésre indítsa Dániel imádságának meghallgatására.”

„És mikor ilyen szavakat szólt hozzám, arccal a földre borultam, és megnémultam. És ímé, valaki, aki hasonló volt az emberek fiainak ábrázatához, megérintette ajkaimat.... És monda: Ó, te felette igen szeretett férfiú, ne félj: békesség néked; légy erős, igen, légy erős. És amikor szólt hozzám, megerősödtem, és mondám: Szóljon az én Uram; mert megerősítettél engem” (15–19. versek). Oly nagy volt a Dánielnek kinyilatkoztatott isteni dicsőség, hogy annak látványát nem tudta elviselni. Ekkor a mennyei követ elfedte jelenlétének fényességét, és úgy jelent meg a prófétának, mint „valaki, aki hasonló volt az emberek fiainak ábrázatához” (16. vers). Isteni hatalma által megerősítette ezt a becsületes és hithű férfiút, hogy meghallgassa a neki Istentől küldött üzenetet.

„Dániel a Magasságos odaadó szolgája volt. Hosszú élete telve volt az ő Urának végzett nemes szolgálat tetteivel. Jellemének tisztaságát és rendíthetetlen hűségét csak szívének alázatossága és az Isten előtti bűnbánata múlja felül. Megismételjük: Dániel élete az igazi megszentelődés ihletett szemléltetése.” Megszentelt élet, 49–52.